

VERHAALTJES UIT EEN OUDE DOOS

In ons katholieke gezin van Wegberg, Houtstraat 9 te Peij-Echt werd veel gebeden, maar vlak voor en vooral in de tweede wereldoorlog kwam daar een rozenkransje bij. 's Avonds na de maaltijd in de keuken nam onze moeder haar rozenkrans ter hand en bad voor; eerst de 50 weesgegroetjes van het rozenhoedje gevolgd door de Litanie van Onze Lieve Vrouw en dan volgde nog een hele staart van gebeden, meestal de combinatie van een onzevader en een weesgegroetje. Deze gebeden waren voor diverse intenties: zieke mensen, arme mensen, dode mensen en om gevrijwaard te blijven van verwoestend oorlogsgeweld en natuurlijk voor het zieleheil van eenieder in onze familie. Dan ging mijn moeder nog eens aan de koffie en kreeg vader het woord. Vader Jac was de zoon van grootvader Jan en grootmoeder Beth. Mijn grootouders hadden een kleine boerderij in Pepinusbrug (gemeente Echt) en een café met volledige vergunning waar oma Beth voor zorgde. In die café was het nooit erg druk. Het was meer een rusthaven voor mensen die vanuit Koningsbosch en Diergaarde naar het Stadhuis in Echt geweest waren. Die kwamen dan bij oma uitrusten bij een kop koffie of een glas bier.

GLAS MELK

Toen opa op vrij hoge leeftijd wel eens ziek was liet hij zich graag verwennen door zijn Bethje. Eens lag hij in bed met hoge koorts en vooral dorst. Hij vroeg aan zijn vrouw wat te drinken. Die haastte zich naar de keuken en schonk daar een flink glas melk in voor de zieke. Hem kennende deed ze er een flinke scheut Oude Klare bij. Opa keek niet vrolijk toen hij dat grote glas melk zag maar van oma moest hij drinken. Na de eerste slok klaarde zijn gezicht op en het glas was snel leeg tot op de laatste drup; met zijn tong ging hij nog eens over zijn lippen en

zei tegen zijn vrouw: “Dat smaakte goed, dank je wel Bethje ...en denk eraan.....die koe mag je nooit verkopen!!”

En moeder bleef maar voorbidden en iedere avond kregen wij van vader een van zijn belevenissen uit zijn jonge jaren. Er waren in het gezin nog 3 dochters en Jac mijn vader had nog 2 broers. Met zijn oudste broer Peter trok hij veel op En zijn jongere broer Teun was ingetreden bij de trappisten van Lilbosch . Dat klooster lag hemelsbreed een paar honderd meter van het boerderijtje. Teun werd dus trappist ging in Rome theologie studeren en terug in zijn klooster werd hij econoom van het klooster nadat hij zich ook verdiept had in handelswetenschappen. Als pater Placidus voldeed hij daar aan zijn kloosterplichten

PASTOOR van Peij

Het gezin was degelijk katholiek en kerkte meestal in de kapel van het klooster dat immers bijna naast de deur lag. Alleen met Kerstmis, Pasen en bij begrafenissen en huwelijken ging men naar de kerk in Peij. De relatie met de pastoor was goed. Die kwam iedere maand een keer op huisbezoek. Meestal kwam hij tegen 11 uur en liep dan met opa langs diens bebouwde velden Opa was wel een beetje trots op de goede stand van zijn gewassen. De tarwe stond er goed bij; dat vond de pastoor ook maar voegde er aan toe: “Jan dat heb je ook aan Onze Lieve Heer te danken” Zo ging het ook bij de bieten, de gerst en het gewone koren. Opa begon dat “geonzelieveheer” te irriteren. Hij leidde nu de pastoor langs een braakliggende akker met veel onkruid en rommel. De pastoor keek er geschrokken naar en zei: “Maar Jan wat is dat nou?” Opa bleef kalm en antwoordde: “Ja heer pastoor, hiervoor had ik geen tijd meer en heb Onze Lieve Heer deze akker alleen laten bewerken!” De beide

mannen keerden terug naar oma Beth die een heerlijk middagmaal bereid had. Na een borrel en een gebedje deden de heren zich tegoed aan een grote malse karbonade, een pan gebakken aardappels en een kom appelmoes. Na de koffie keerde de pastoor voldaan terug naar zijn pastorie en kwam een maand later met veel genoegen weer op huisbezoek.!!

DE BIECHT

De godsdienst speelde een grote maar niet overdreven rol ten huize van Jan en Beth van Wegberg. Oma was het vroomst; zij ging ook wel eens door de week naar de mis in het klooster en regelmatig ging zij te biecht. Dat deed ze bij een van de paters die allen een eigen biechtstoel met een naamplaatje hadden. Als oma de kapel van het klooster binnenkwam keek ze alleen maar naar die biechtstoel waar het rijtje wachtende biechtelingen het kleinst was. Toen ze na even wachten aan de beurt was stapte ze de biechtstoel in en beled haar zonden. Nadat de biechtvader haar gezegend had en de penitentie opgegeven had..... 'n tientje van de rozenkrans zei de biechtvader tegen haar: "Moeder dat moet je toch maar niet meer doen." Oma zette haar brilletje recht en zuchtte: "Ach Teun, ben jij dat?!"

SMOKKELEN

In de tijd dat vader Jac jong was rond en in de eerste wereldoorlog was smokkelen voor hem een attractieve en winstgevende bezigheid. Ook broer Peter deed graag mee. Ze waren blij met de verdiensten maar genoten vooral van het ieder keer weer ontkomen aan de douane. Totdat ze eens een seintje kregen dat de douane door Echt fietste. Zij verstopten zich in dicht struikgewas en toen de douane de boerderij wilde doorzoeken stond Opa Jan er alleen voor. De schuur stond vol

smokkelwaar, vader Jan kreeg een flinke boete en werd later veroordeeld tot 3 maanden achter de waterlinie d.w.z dat hij zich 3 maandenlang niet mocht vertonen in Pepinusbrug en omgeving. Hij moest 3 maanden boven de rivieren gaan wonen. Veel mensen in Peij en Echt spraken er schande van dat de twee zonen hun vader voor hun praktijken lieten opdraven. Maar Peter en Jac waren het daarmee niet helemaal eens. Hun verweer: “” Als ze ons in plaats van vader gepakt hadden, zouden wij met onze jonge jaren zeker ieder 6 maanden gekregen hebben.”

Dat vond men in Peij ten slotte ook.